

Chambre des Représentants

SESSION 1969-1970.

13 FÉVRIER 1970.

PROJET DE LOI

portant approbation du Protocole additionnel à la Convention Benelux du 24 mai 1966, relative à l'assurance obligatoire de la responsabilité civile en matière de véhicules automoteurs, signé à Bruxelles, le 26 septembre 1968.

EXPOSÉ DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

Le projet qui vous est soumis tend à approuver le protocole additionnel à la Convention Benelux relative à l'assurance obligatoire de la responsabilité civile en matière de véhicules automoteurs, laquelle a déjà été approuvée par vous. Ce protocole tend à donner compétence à la Cour de Justice Benelux pour interpréter la Convention précitée, le Protocole de signature, ainsi que les dispositions de l'annexe lorsqu'elles sont devenues règles juridiques communes c'est-à-dire qu'elles sont intégrées dans la législation de l'Etat dans lequel se pose la question d'interprétation.

L'exposé des motifs commun ci-annexé, élaboré par les négociateurs des trois pays, comporte tous les éléments utiles à la compréhension du texte.

Le Ministre des Affaires étrangères,
P. HARMEL.

Le Ministre de la Justice,
A. VRANCKX.

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1969-1970.

13 FEBRUARI 1970.

WETSONTWERP

houdende goedkeuring van het Aanvullend Protocol bij de Benelux-Overeenkomst van 24 mei 1966, betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, ondertekend te Brussel op 26 september 1968.

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Dit ontwerp wordt U voorgelegd ter goedkeuring van het Aanvullend Protocol bij de Benelux-Overeenkomst betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen die U reeds hebt goedgekeurd. Het Protocol kent aan het Benelux-Gerechtshof de bevoegdheid toe om kennis te nemen van vragen van uitleg betreffende voornoemde Overeenkomst, het Protocol van ondertekening alsmede de bepalingen van de bijlage, wanneer ze gemeenschappelijke rechtsregels geworden zijn, dit is na hun opname in de wetgeving van de Staat waar de vraag van uitleg rijst.

De gemeenschappelijke memorie van toelichting hierbij gevoegd, die door de gemachtigden van de drie landen is opgesteld, behelst alle gegevens die voor een goed begrip van de tekst nodig zijn.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
P. HARMEL.

De Minister van Justitie,
A. VRANCKX.

ANNEXE A L'EXPOSE DES MOTIFS.

EXPOSE DES MOTIFS COMMUN

relatif au Protocole additionnel à la Convention Benelux relative à l'assurance obligatoire de la responsabilité civile en matière de véhicules automoteurs, signée à Luxembourg le 24 mai 1966.

Aux termes de l'article 1er du Traité relatif à l'institution et au statut d'une Cour de Justice Benelux, signé à Bruxelles le 31 mars 1965, la Cour est chargée de promouvoir l'uniformité dans l'application des règles juridiques communes à la Belgique, au Luxembourg et aux Pays-Bas qui sont désignées soit par une convention, soit par une décision du Comité de Ministres prévue par le Traité du 3 février 1958 instituant l'Union économique Benelux.

Plusieurs possibilités s'offraient ainsi aux Gouvernements pour soumettre à la compétence de la Cour la Convention Benelux relative à l'assurance obligatoire de la responsabilité civile en matière de véhicules automoteurs.

Les Gouvernements ont tout d'abord considéré comme nécessaire de conférer, en cette matière, compétence à la Cour avec l'accord des Parlements nationaux. C'est pourquoi la désignation résultera d'un Protocole additionnel qui sera soumis dans chacun des trois pays à l'approbation parlementaire, plutôt que d'une décision du Comité de Ministres.

Le recours à la méthode conventionnelle pouvait également impliquer que la compétence de la Cour résulterait soit du Protocole qui est actuellement en voie d'élaboration et qui déterminera l'ensemble des Conventions qui seront soumises à la compétence de la Cour, soit d'une disposition de la Convention relative à l'assurance obligatoire.

La première solution a été écartée étant donné que l'annexe à la Convention constitue une loi-type et que le Protocole en voie d'élaboration ne concerne pas ce genre de Convention. La Convention du 24 mai 1966 n'impose pas, en effet, aux Etats contractants l'obligation d'introduire dans leur législation une loi uniforme concernant l'assurance obligatoire de la responsabilité civile en matière de véhicules automoteurs mais comporte seulement l'engagement de conformer les législations nationales aux dispositions annexées, c'est-à-dire, celui d'introduire — ou de maintenir — des règles qui correspondent à celles plus ou moins détaillées figurant à l'Annexe et établies de commun accord. En outre, les Etats Contractants conservent le pouvoir d'édicter des dispositions augmentant la garantie au profit des personnes lésées (art. 1er, § 2) de la Convention et la faculté de s'écarter, sur certains points, des dispositions communes (v. art. 2, § 2, et 12 de la Convention).

Quant à la seconde solution, elle n'a pas été retenue afin de ne pas retarder la conclusion de la Convention sur l'assurance obligatoire qui devrait entrer en vigueur dans les plus brefs délais, notamment afin de permettre que soit supprimé, au 1er janvier 1967, le contrôle de l'assurance des véhicules automoteurs aux frontières intérieures du Benelux.

BIJLAGE BIJ DE MEMORIE VAN TOELICHTING.

GEMEENSCHAPPELIJKE MEMORIE VAN TOELICHTING

op het Aanvullend Protocol bij de op 24 mei 1966 te Luxemburg ondertekende Benelux-Overeenkomst betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen.

Volgens artikel 1 van het op 31 maart 1965 te Brussel ondertekende Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof heeft het Hof tot taak de gelijkheid te bevorderen bij de toepassing van rechtsregels, gemeen aan België, Luxemburg en Nederland, welke zijn aangewezen hetzij bij verdrag hetzij bij een beschikking van het krachtens het Verdrag van 3 februari 1958 tot instelling van de Benelux Economische Unie ingestelde Comité van Ministers.

De regeringen beschikten derhalve over twee mogelijkheden om de Benelux-Overeenkomst betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen onder de bevoegdheid van het Hof te brengen.

De regeringen oordeelden het in deze wenselijk de nationale parlementen in te schakelen bij de bevoegdverklaring van het Hof. De aanwijzing zal derhalve geschieden door middel van een Aanvullend Protocol, dat in elk der drie landen aan het parlement ter goedkeuring zal worden voorgelegd, en niet door middel van een beschikking van het Comité van Ministers.

Via de methode van aanwijzing bij verdrag zou de bevoegdheid van het Hof kunnen voortvloeien hetzij uit een momenteel in voorbereiding zijnde protocol, dat een opsomming bevat van alle Overeenkomstigen die onder de bevoegdheid van het Hof gebracht zullen worden, ofwel uit een bepaling zelf van de Overeenkomst betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering.

Eerstbedoelde oplossing kwam echter niet in aanmerking aangezien de bijlage van de Overeenkomst een modelwet is en het in voorbereiding zijnde Protocol geen betrekking heeft op dit type van overeenkomsten. De Overeenkomst van 24 mei 1966 houdt voor de Overeenkomstsluitende Staten namelijk niet de verplichting in om een eenvormige wet betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen in hun wetgeving op te nemen, doch houdt slechts de verplichting in de nationale wetgeving aan te passen aan de bij de Overeenkomst behorende gemeenschappelijke bepalingen, d.w.z. regels in te voeren of te handhaven die overeenstemmen met de in onderling overleg opgestelde, min of meer uitvoerige regels van de Bijlage. Bovendien behouden de Overeenkomstsluitende Staten de bevoegdheid voorschriften uit te vaardigen die grotere waarborgen geven aan de benadeelden (artikel 1, par. 2 van de Overeenkomst), alsmede de mogelijkheid op bepaalde punten van de gemeenschappelijke bepalingen af te wijken (zie artikelen 2, 3, § 2, en 12 van de Overeenkomst).

De tweede oplossing werd evenmin gekozen, ten einde het sluiten van de Overeenkomst betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering niet te vertragen; deze dient namelijk zo spoedig mogelijk van kracht te worden opdat de controle op de verzekering aan de binnengrenzen van Benelux per 1 januari 1967 afgeschaft kan worden.

Pour ces différentes raisons, les Gouvernements ont estimé plus indiqué de conclure un Protocole additionnel à la Convention « assurance automobiles ».

En vertu de l'alinéa premier de l'article premier, sont désignées comme règles juridiques communes relevant de la compétence de la Cour, les dispositions de la Convention du 24 mai 1966, celles de l'Annexe à cette Convention « pour autant que leur substance ait été intégrée dans la législation de l'Etat où la question d'interprétation est soulevée » et celles du Protocole de signature.

Cette disposition est conforme à l'article 1er du Traité instituant la Cour et qui, pour tenir compte des formes différentes dans lesquelles se réalise l'unification du droit dans le Benelux, a utilisé l'expression « règles juridiques communes » plutôt que celle « textes communs ».

Or, il est incontestable que les dispositions de l'Annexe constituent des règles juridiques communes même si elles peuvent être introduites de façon différente dans chacune des législations.

Cependant, par le jeu des facultés expressément autorisées par la Convention, il se pourrait que certaines de ces règles ne soient pas reprises dans les législations des trois Etats.

A supposer qu'une de ces règles communes n'ait pas été reprise par le législateur, dans l'un des trois Etats, c'est-à-dire que la substance de cette règle « n'ait pas été intégrée dans la législation de cet Etat », il n'y aura évidemment, pour les autorités judiciaires dudit Etat, aucune possibilité de surseoir à statuer.

Par contre, l'obligation existera pour les autorités judiciaires des deux autres Etats, bien qu'il ne s'agisse plus, à proprement parler, d'une règle juridique commune aux trois pays. Cette solution s'écarte, sans doute, de l'article 1er du Traité instituant la Cour. En l'adoptant, les Gouvernements se sont laissé guider davantage par des considérations pratiques que par des conceptions de doctrine. D'une part, les dérogations autorisées par la Convention du 24 mai 1966 et notamment par son article 2, ne portent en général pas sur des questions essentielles. D'autre part, il n'est pas exclu qu'un Etat après avoir fait usage d'une des facultés qui lui sont ouvertes, en revienne à la règle juridique commune; il a semblé qu'il importait de se laisser développer entre-temps la jurisprudence de la Cour. Enfin, exclure la compétence de la Cour pour toutes les règles communes auxquelles il peut être dérogé, aurait réduit, d'une manière disproportionnée, la compétence de la Cour.

Le second alinéa de l'article 1er du Protocole concerne également le cas des dérogations aux dispositions communes annexées à la Convention. Il prévoit que si un des pays a fait usage de la faculté de déroger à une de ces dispositions, le Comité de Ministres pourra décider que cette disposition ne sera plus considérée comme donnant lieu à l'application du Traité instituant la Cour.

Il se pourrait, en effet, que certaines circonstances, qui ne pourront être exactement appréciées que lorsque la Convention sera entrée en vigueur, rendent superflue l'intervention de la Cour pour l'une ou l'autre disposition de l'espèce.

L'intervention du Comité de Ministres se justifie à un double titre. D'une part, des compétences lui sont déjà reconnues tant par le Traité instituant la Cour que par la Convention du 24 mai 1966. D'autre part, en vertu du

Om deze verschillende redenen kwam het de regeringen wenselijker voor over te gaan tot het sluiten van een Aanvullend Protocol bij de Overeenkomst « verplichte aansprakelijkheidsverzekering ».

Op grond van het eerste lid van artikel 1 worden als onder de bevoegdheid van het Hof vallende gemeenschappelijke rechtsregels aangewezen de bepalingen van de Overeenkomst van 24 mei 1966, de bepalingen van de Bijlage bij die Overeenkomst « voor zover de inhoud daarvan is opgenomen in de wetgeving van de Staat waarin de vraag van uitleg is gerezen » en van het Protocol van Ondertekening.

Deze bepaling is in overeenstemming met artikel 1 van het Verdrag tot instelling van het Hof, in welk artikel, gelet op de verschillende vormen waarin de eenmaking van het recht in Benelux gestalte kan krijgen, wordt gesproken van « gemeenschappelijke rechtsregels » en niet van « gemeenschappelijke teksten ».

Het lijkt geen twijfel dat de bepalingen van de Bijlage gemeenschappelijke rechtsregels zijn, ook al kunnen zij op verschillende manieren in de wetgevingen worden opgenomen.

Op grond van uitdrukkelijk in de Overeenkomst bepaalde mogelijkheden is het echter niet uitgesloten dat sommige van deze regels niet in de wetgevingen der drie landen worden overgenomen.

Indien een van deze gemeenschappelijke regels in een der drie Staten niet door de wetgever is overgenomen, d.w.z. dat de inhoud daarvan « niet is opgenomen in de wetgeving van die Staat » beschikken de rechters van die Staat uiteraard niet over de mogelijkheid hun uitspraak op te schorten.

De verplichting blijft echter wel bestaan voor de rechters van de beide andere Staten, ofschoon er dan in feite geen sprake meer is van een aan de drie landen gemeenschappelijke rechtsregel. Deze oplossing wijkt weliswaar af van artikel 1 van het Verdrag tot instelling van het Hof, doch de regeringen hebben zich bij het aanvaarden van deze oplossing veeleer laten leiden door overwegingen van praktische aard dan door doctrinaire opvattingen. Enerzijds hebben de met name in artikel 2 van de Overeenkomst van 24 mei 1966 toegestane afwijkingen in het algemeen geen betrekking op essentiële kwesties, terwijl het anderzijds niet uitgesloten is dat een Staat, na aanvankelijk gebruik te hebben gemaakt van de hem geboden mogelijkheden, terugkeert tot de gemeenschappelijke rechtsregel. Het leek van belang de rechtspraak van het Hof intussen op gang te laten komen. Het buiten de bevoegdheid van het Hof houden van alle gemeenschappelijke rechtsregels waarvan kan worden afgeweken, zou de bevoegdheid van dat Hof naar verhouding te zeer hebben beknot.

Het tweede lid van artikel 1 van het Protocol slaat eveneens op het geval dat wordt afgeweken van de aan de Overeenkomst gehechte gemeenschappelijke bepalingen. Hierin wordt bepaald, dat indien een der Staten gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid tot afwijking van een der bepalingen, het Comité van Ministers kan beslissen dat het Verdrag tot instelling van het Hof op die bepaling niet langer van toepassing zal zijn.

Het is namelijk niet uitgesloten, dat bepaalde omstandigheden, die eerst nauwkeurig beoordeeld kunnen worden nadat de Overeenkomst in werking zal zijn getreden, de tussenkomst van het Hof voor een of meer bepalingen overbodig maken.

De tussenkomst van het Comité van Ministers is op tweeërlei gronden gewettigd. Enerzijds worden haar reeds sommige bevoegdheden toegekend zowel door het Verdrag tot oprichting van het Gerechtshof als door de Overeen-

Traité d'Union économique, le Comité de Ministres a pour mission d'assurer la réalisation des objectifs du Traité d'Union parmi lesquels figure la libre circulation des personnes.

Enfin, il importe de rappeler que les décisions du Comité de Ministres doivent être prises à l'unanimité. Ceci implique que les trois Gouvernements devront être d'accord pour soustraire de la compétence de la Cour l'une ou l'autre règle des dispositions communes par lesquelles il aura été fait usage de la faculté de déroger.

komst van 24 mei 1966. Anderzijds heeft het Comité van Ministers op grond van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie tot taak de verwezenlijking van de doelstellingen van het Unieverdrag te verzekeren. Een van deze doelstellingen is het vrije personenverkeer.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen, dat de besluiten van het Comité van Ministers met eenparigheid van stemmen genomen moeten worden. Dit impliceert dat tussen de drie regeringen overeenstemming moet bestaan omtrent het onttrekken aan de bevoegdheid van het Hof van een of meer regels der gemeenschappelijke bepalingen ten aanzien waarvan gebruik is gemaakt van de mogelijkheid tot afwijking.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

Le Conseil d'Etat, section de législation, deuxième chambre, saisi par le Ministre des Affaires étrangères, le 19 décembre 1969, d'une demande d'avis sur un projet de loi « portant approbation du protocole additionnel à la Convention Benelux du 24 mai 1966, relative à l'assurance obligatoire de la responsabilité civile en matière de véhicules automoteurs, signé à Bruxelles, le 26 septembre 1968 », a donné le 19 janvier 1970 l'avis suivant :

Le projet n'appelle pas d'observation.

La chambre était composée de

MM. :

G. VAN BUNNEN, *conseiller d'Etat, président*;
J. MASQUELIN,

Madame :

G. CISELET, *conseillers d'Etat*;

MM. :

P. DE VISSCHER,
M. VERSCHOLDEN, *assesseurs de la section de législation*;
M. JACQUEMIJN, *greffier adjoint, greffier*.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. G. VAN BUNNEN.

Le rapport a été présenté par M. W. LAHAYE, auditeur général adjoint.

Le Greffier,
(s.) M. JACQUEMIJN.

Le Président,
(s.) G. VAN BUNNEN.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De Raad van State, afdeling wetgeving, tweede kamer, de 19e december 1969 door de Minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet « houdende goedkeuring van het aanvullend protocol bij de Benelux-Overeenkomst van 24 mei 1966, betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, ondertekend te Brussel op 26 september 1968 », heeft de 19^e januari 1970 het volgende advies gegeven :

Bij het ontwerp zijn geen opmerkingen te maken.

De kamer was samengesteld uit

de Heren :

G. VAN BUNNEN, *staatsraad, voorzitter*;
J. MASQUELIN,

Mevrouw :

G. CISELET, *staatsraden*;

de Heren :

P. DE VISSCHER,
M. VERSCHOLDEN, *bijzitters van de afdeling wetgeving*;
M. JACQUEMIJN, *adjunct-griffier, griffier*.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. G. VAN BUNNEN.

Het verslag werd uitgebracht door de H. W. LAHAYE, adjunct-auditeur-generaal.

De Griffier,
(get.) M. JACQUEMIJN.

De Voorzitter,
(get.) G. VAN BUNNEN.

PROJET DE LOI

BAUDOUIN, ROI DES BELGES,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre des Affaires étrangères et de Notre Ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre des Affaires étrangères et Notre Ministre de la Justice sont chargés de présenter, en Notre nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

Article unique.

Le Protocole additionnel à la Convention Benelux du 24 mai 1966, relative à l'assurance obligatoire de la responsabilité civile en matière de véhicules automoteurs, signé à Bruxelles le 26 septembre 1968, sortira son plein et entier effet.

Donné à Bruxelles, le 6 février 1970.

BAUDOUIN.

PAR LE ROI :

Le Ministre des Affaires étrangères,

P. HARMEL.

Le Ministre de la Justice,

A. VRANCKX.

WETSONTWERP

BOUDEWIJN, KONING DER BELGEN,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, ONZE GROET.

Op de voordracht van Onze Minister van Buitenlandse Zaken en van Onze Minister van Justitie,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Minister van Buitenlandse Zaken en Onze Minister van Justitie zijn gelast in Onze naam bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp in te dienen waarvan de tekst volgt :

Enig artikel.

Het Aanvullend Protocol bij de Benelux-Overeenkomst van 24 mei 1966, betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, ondertekend te Brussel op 26 september 1968, zal volkomen uitwerking hebben.

Gegeven te Brussel, op 6 februari 1970.

BOUDEWIJN.

VAN KONINGSWEGE :

De Minister van Buitenlandse Zaken,

P. HARMEL.

De Minister van Justitie,

A. VRANCKX.

PROTOCOLE ADDITIONNEL
à la Convention Benelux relative à
l'assurance obligatoire de la responsabilité civile en matière de
véhicules automoteurs.

Le Gouvernement du Royaume de Belgique,
Le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg,
Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas,

Se référant au Traité relatif à l'institution et au statut d'une Cour de Justice Benelux, signé à Bruxelles, le 31 mars 1965,

Désirant attribuer compétence à la Cour de Justice Benelux, afin que soit assurée l'uniformité dans l'application de la Convention Benelux relative à l'assurance obligatoire de la responsabilité civile en matière de véhicules automoteurs, des dispositions communes annexées à cette Convention et du Protocole de signature, signés à Luxembourg, le 24 mai 1966,

Ont décidé de conclure à cet effet un Protocole additionnel à la dite Convention, et sont convenus des dispositions suivantes :

Article 1.

1. Sont désignées comme règles juridiques communes pour l'application des Chapitres III, IV et V du Traité relatif à l'institution et au statut d'une Cour de Justice Benelux, les dispositions de la Convention Benelux relative à l'assurance obligatoire de la responsabilité civile en matière de véhicules automoteurs, de l'Annexe à cette Convention et du Protocole de signature, pour autant, en ce qui concerne les dispositions de l'Annexe, que leur substance soit intégrée dans la législation de l'Etat où la question d'interprétation est soulevée.

2. Si un des pays a fait usage de sa faculté de déroger à une des dispositions communes annexées à la Convention, le Comité de Ministres institué par l'article 15 du Traité d'Union Benelux peut décider que cette disposition sera exclue de l'application du premier alinéa. La décision sera publiée avant la date de son entrée en vigueur par les soins du Gouvernement de chaque pays dans les formes prévues par le droit interne.

Article 2.

1. En ce qui concerne le Royaume des Pays-Bas, le présent Protocole ne s'appliquera qu'au territoire situé en Europe.

2. Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas pourra étendre l'application du présent Protocole au Surinam et aux Antilles néerlandaises par une déclaration à cet effet à adresser au Secrétariat général de l'Union Economique Benelux, qui en informera immédiatement les deux autres Parties à ce Protocole. Cette extension produira ses effets le premier jour du deuxième mois qui suivra la date de la réception de cette déclaration par le Secrétariat général.

Article 3.

1. Le présent Protocole sera ratifié et les instruments de ratification seront déposés auprès du Secrétariat général de l'Union Economique Benelux.

2. Il entrera en vigueur le premier jour du deuxième mois qui suivra la date du dépôt du troisième instrument de ratification.

3. Il fera partie intégrante de la Convention Benelux relative à l'assurance obligatoire de la responsabilité civile en matière de véhicules automoteurs, signée à Luxembourg le 24 mai 1966.

En foi de quoi les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé le présent Protocole.

Fait à Bruxelles, le 26 septembre 1968, en triple exemplaire, en langues française et néerlandaise, les deux textes faisant également foi.

Pour le Gouvernement du Royaume de Belgique.

P. HARMEL.

Pour le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg.

C. DUMONT.

Pour le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas.

J. A. de VOS van STEENWIJK.

AANVULLEND PROTOCOL
bij de Benelux-Overeenkomst
betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake
motorrijtuigen.

De Regering van het Koninkrijk België,
De Regering van het Groothertogdom Luxemburg,
De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden,

Gelet op het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtschhof, ondertekend te Brussel op 31 maart 1965,

Verlangende aan het Benelux-Gerechtschhof bevoegdheid te verlenen opdat de gelijkheid zal worden verzekerd bij de toepassing van de Benelux-Overeenkomst betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de gemeenschappelijke bepalingen behorende bij deze Overeenkomst en het Protocol van Ondertekening, ondertekend te Luxemburg op 24 mei 1966,

Hebben besloten hiertoe een Aanvullend Protocol bij genoemde Overeenkomst te sluiten en zijn de volgende bepalingen overeengekomen :

Artikel 1.

1. Als gemeenschappelijke rechtsregels voor de toepassing van de Hoofdstukken III, IV en V van het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtschhof worden aangewezen de bepalingen van de Benelux-Overeenkomst betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, van de Bijlage bij die Overeenkomst en van het Protocol van Ondertekening, voor zover, wat betreft de bepalingen van de Bijlage, de inhoud daarvan is opgenomen in de wetgeving van de Staat, waarin de vraag van uitleg is gerozen.

2. Indien een der landen heeft gebruik gemaakt van zijn bevoegdheid tot afwijking van een van de gemeenschappelijke bepalingen behorende bij de Overeenkomst, kan het Comité van Ministers, ingesteld bij artikel 15 van het Benelux-Unieverdrag, bij beschikking bepalen dat die bepaling aan de werking van lid 1 zal zijn onttrokken. Zodanige beschikking wordt vóór het tijdstig van haar inwerkingtreding door de Regering van elk der landen gepubliceerd op de daarvoor in het nationale recht bepaalde wijze.

Artikel 2.

1. Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, is dit Protocol slechts van toepassing op het in Europa gelegen grondgebied.

2. De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden kan de toepassing van dit Protocol uitbreiden tot Suriname en de Nederlandse Antillen bij een daartoe strekkende verklaring, te richten tot het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie, dat hiervan de beide andere Partijen bij dit Protocol onmiddellijk op de hoogte stelt. Deze uitbreiding zal in werking treden op de eerste dag van de tweede maand volgende op de datum van de ontvangst van deze verklaring door het Secretariaat-Generaal.

Artikel 3.

1. Dit Protocol zal worden bekrachtigd en de akten van bekrachtiging zullen worden neergelegd bij het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie.

2. Het Protocol treedt in werking op de eerste dag van de tweede maand, volgende op de datum van de neerlegging van de derde akte van bekrachtiging.

3. Het Protocol maakt een integrerend bestanddeel uit van de op 24 mei 1966 te Luxemburg gesloten Benelux-Overeenkomst betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen.

Ten Blijke waarvan de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gemachtigd, dit Protocol hebben ondertekend.

Gedaan te Brussel, op 26 september 1968, in drievoud in de Nederlandse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek.

Voor de Regering van het Koninkrijk België.

P. HARMEL.

Voor de Regering van het Groothertogdom Luxemburg.

C. DUMONT.

Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden.

J. A. de VOS van STEENWIJK.